

τζίτζικας

τζίτζικας, ο, ουσ. [<μσν. τζίτζικας < αρχ. τέτιξ, ίσως με επίδραση της φωνής τζι τζι], ο τζίτζικας·

- *καίγεται ο τζίτζικας*, βλ. συνηθέστ. *σκάει ο τζίτζικας*·

- *μη σε γελάσει ο βάτραχος ή το χελιδονάκι, αν δε λαλήσει ο τζίτζικας, δεν είν' καλοκαιράκι*, μπαίνουμε στο πραγματικό καλοκαίρι, από τη στιγμή που αρχίζουν να λαλούν τα τζιτζίκια·

- *ο τζίτζικας ελάλησε, μαύρη ρώγα γυάλισε*, μόλις αρχίζει να ακούγεται η φωνή του τζιτζικα, άρχισαν να ωριμάζουν και τα σταφύλια και, κατ' επέκταση, έχουμε καλοκαίρι·

- *σκάει ο τζίτζικας*, κάνει αβάσταχτη, ανυπόφορη ζέστη: «κάθε χρόνο το μήνα Ιούλιο σκάει ο τζίτζικας σ' αυτόν τον τόπο». Συνών. *σκάει η πέτρα*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας